

der nys havde Ordet, indeholdt den en Slags Opfordring til Nogle af os om at se at være betænkt paa mindre Ændringer, hvis der maatte være Grund til at stille saadanne Ændringer af mere formel Natur. Jeg vilde i den Henseende gjerne bemærke, at jeg fra mit Standpunkt ikke finder det naturligt at følge denne Hensætning. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at efter denne Sags hele Gang og det Tidspunkt, hvorpaa Sagen er kommet til os, ere de to Mini- stre, som i Dag have udtalt sig, de naturlige Ordforere. Efter den Maade, Sagen er fremkommen paa, ved Behandling af et Lov- forslag, som er indbragt ved privat Initia- tiv, er det jo blevet et helt andet Forslag, og under disse Forhold er Ingen nærmere til at lægge den sidste Haand derpaa, hvis der er Noget at rette, end de Mænd, hvem det skyldes, at Forslaget har faaet en hel ny og forandret Sikkelighed. Det er ogsaa kun dem, der med Sikkerhed kunne bedømme, hvilke Punkter der vække noget Anstød eller fremkalde nogen Betænkelighed. — Jeg tror, det maa erkjendes, at der af de ærede Mi- nistre og navnlig af den høitærede Kirke- og Undervisningsminister er fremført saa- danne Grunde, saadanne Oplysninger, som vise, at han som Mægler virkelig har for- staaet at tage et naturligt og billigt Hensyn til de forskellige Interesser, om hvis Bæ- retagelse der her er Spørgsmaal, og mellem hvilke der kunde være Strid. Et æret Med- lem, som i Dag har havt Ordet, har ønsket, fortrinsvis i alt Fald, forekommer det mig, at tage Hensyn til de private Theatres Inter- esser. Et andet æret Medlem har vist mere taget Hensyn til Nationaltheatrets In- teresser. Det er ganske naturligt, at den Enkelte, der ikke staar paa Ministerens Standpunkt, mere tager Hensyn til det, som ligger ham nærmest, og derfor vedsender jeg mig, at jeg særligt har lagt Mærke til de Bestemmelser i Forslaget, som ere frem- komne ved den høitærede Ministers Initia- tiv, og som ere af Interesse for National- theatret. Derved maa jo ogsaa tages i Betragtning det Forslag, som forleden her blev vedtaget og sendt over til det andet Thing, om Forlængelsen af Fristen for den dramatiske Forfatteres Ret. Denne Forlæn- gelse er jo i Formen en Indrømmelse til Forfatteren, men i dens Motivering og i dens egentlige Virkning er den jo en Ind- rømmelse til Nationaltheatret — ja, det kunde maaske være ganske enkelte Undtagel- ser, det skal jeg lade være usagt, men For- længelsen af de 30 Aar til 50 er jo i Virke- ligheden en meget stor Indrømmelse, som er gjort Nationaltheatret. Dernæst er jo utvivl-

somt ogsaa Bestemmelsen om 10 Aars Fri- sten i Stedet for Reglen i Loven af 1857 om de 5 Aar en meget væsentlig Bestem- melse. Den er det paa mere end een Maade; den er det først i Formen. Der er ikke Spørgsmaal om, at de Mænd, som have opstillet den Fortolkning af Loven af 1857, hvorefter det tgl. Theaters Repertoire fik den eiendommelige Stilling, at man vel sagde til Forfatteren, at han havde Lov til at opføre sine Stykker under visse Betin- gelser, men samtidigt sørgede for, at der ikke gaves noget andet Sted i Kjøbenhavn, hvor det kunde opføres — der er ingen Tvivl om, siger jeg, at disse Mænd efter deres bedste Overbevisning have afgivet denne Fortolkning, men for mig har den altid været en Gaade, og jeg betragter det som et stort Gode for Theatret, at det i Stedet for denne eiendommelige Basis at støtte sig til faar en utvivlsom lovbestemt Basis. Her er det et meget væsentligt Punkt, at den femaars Grændse, som iøvrigt efter Loven af 1857 bliver staaende, forlænges til 10 Aar for Nationaltheatret. Misforstod jeg ikke ganske den ærede Minister, er det Antal Stykker, der er Spørgsmaal om at bevare, og som man derfor maatte opføre i Løbet af de 10 Aar, ikke 100, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kredts (Carstensen) nævnte, men 50 à 60. Tager jeg ikke ganske feil, sagde Ministeren, at det var 50 til 60, saa- ledes at det altsaa i hvert enkelt Aar kun bliver 5—6, ikke 10 Stykker, hvilket jo langt lettere lader sig gjøre. At det kan være heldigt, om der kommer lidt Tvang i saa Henseende, deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. — Der er flere Punkter, som ere fremhævede under Diskussionen, som jeg ikke vil komme nærmere ind paa, men i det Hele tror jeg, man maa erkjende, at vi vilde handle uklogt, hvis vi tilbageviste det Forslag, som her er fremkommet. Men vi maa ganske vist ikke tro, at ved dets Vedta- gelse er Nationaltheatrets Lykke og Belfærd grundet og befæstet. Det kan ikke ske ved en saadan Lov. For umiddelbart at befæste og bevare Nationaltheatret hører der Pers- oner til baade paa den ene og den anden Maade. Der er mange andre Kræfter, der komme i Betragtning ved et saadant For- hold. Udviklingen tror jeg ikke der er No- gen, der med Sikkerhed kan forudsige, men jeg tror, at den, der med Sagkundskab og Be- fundighed sammenligner Theatrets nuværende Retstilstand med den, det vil faae efter nær- værende Forslag, vil erkjende, at Landsting- get vilde begaa en stor Feil, dersom det forkastede Lovforslaget.